

Ima ZSOMBORRAL

ILLUSZTRÁCIÓ: MINA PRICE

Írta: Shirley Espada-Richey

(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

„Mindig imádkozz” (Tan és szövetségek 19:38).

Csaba most járt először Zsomboréknál. Nagyon élvezték, hogy úrhajót építhetnek kartondobozból. Még fantasztikus lángnyelveket is rajzoltak rá. Amikor Zsombor anyukája vacsorázni hívta őket, Csaba átment Zsomborral a konyhába.

„Elmondom az asztali áldást” – mondta Zsombor apukája.

Ez mit jelenthet? – tűnődött Csaba. Figyelte, ahogy Zsombor és a családtagjai megérintik a homlokukat, utána sorban a mellkasuk közepét, a bal oldalát és a jobb oldalát. Csaba még soha nem látott ilyet senkitől.

Zsombor oldalra nyújtotta a kezét. Csaba körülnézett, és azt látta, hogy Zsombor családtagjai mind megfogták a mellettük ülő kezét, és lehajtották a fejüket. *Most imádkozni fognak? Ezt jelenti az „asztali áldás”?* – figyelte érdeklődve Csaba.

Nem akarta megsérteni Zsombort, úgyhogy megfogta a feléje nyújtott kezét. Csaba másik kezét Zsombor apukája fogta a kezébe, majd imádkozni kezdett:

„Édes Jézus, légy vendégünk...”

Mielőtt Zsombor és a családtagjai helyet foglaltak volna, ismét ugyanúgy megérintették a homlokukat és a mellkasukat.

Amikor Csaba hazaért, Anya megkérdezte, milyen volt a napja.

„Jól érezted magad?” – kérdezte Anya.

„Igen” – felelte halkán Csaba. És *tényleg* jól érezte magát. Az úrhajó fantasztikus volt, a hamburgerek pedig fincsik. Viszont valami nem hagyta nyugodni.

Anya fürkésző tekintettel nézett Csabára. „Nem úgy hangzik, mintha minden rendben lett volna. Valami baj van?”

„Hát...”

Csabának rengeteg kérdése volt! Egyre csak azon az imán gondolkodott. Miért különbözött attól, ahogy ő és a családja szokott imádkozni?

„Anya – kezdte –, te hogyan imádkoztál, mielőtt csatlakoztál az egyházhoz?” Aztán elmesélte neki, hogyan imádkozott Zsombor családja.

„Úgy tűnik, hogy katolikusok, mint amilyen én is voltam – mondta Anya. – A kereszt jelét rajzolták fel a kezükkel. Látod, mennyire hasonlít egy kereszthez? Arra emlékeztet, hogy Jézus meghalt értünk.”

Csaba mosolygott. „Tehát Zsombor is hisz Jézusban?”

„Úgy van – mondta Anya. – Emlékszel, miket mondott az apukája az imában?”

Csaba igyekezett felidézni. „Meghívta Jézust, és az áldását kérte arra, amit adott nekünk... és végig Krisztusról beszélt!”

„Látod? – felelte Anya mosolyogva. – Nem vagyunk annyira különbözőek. Örülök, hogy együtt imádkozhattál Zsombor családjával.”

Néhány nappal később Zsombor jött át játszani. Az udvaron játszottak, amíg Apa be nem hívta őket vacsorázni. Csaba gyomra már erősen korgott, amikor beszaladtak a konyhába.

„Éhen halok!” – mondta Csaba.

„Én is” – vágta rá Zsombor.

Mindenki elfoglalta a helyét az asztal körül. Zsombor Csaba mellé ült, keresztet vetett és kinyújtotta a kezét, hogy megfogja

Csabáét.

„A mi házukban így szoktunk imádkozni – mondta Csaba. – Összefonjuk a karunkat, becsukjuk a szemünket, lehajtjuk a fejünket, és imádkozunk.”

„Ennyi?”

„Ennyi.”

„Ez könnyű” – mondta Zsombor.

Csaba lehunyta a szemét, és elmosolyodott. Örült, hogy együtt imádkozhat a barátjával. ●

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Kaliforniában él.

Az iskolámban vannak katolikus és muszlim barátaim is, és mindannyian a legjobb barátaink vagyunk, mert Jézus is azt szeretné, hogy így bánjunk egymással.

Elizabeth A., 8 éves, Anglia, West Midlands